

2. Принцип врахування існуючої містобудівної ситуації.
3. Європейський принцип активного використання рекреаційних зон в якості майданчиків для розміщення медичних установ.

ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬНО-РЕСУРСНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕКРЕАЦІЙНИХ ТЕРИТОРІЙ: СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ І ЕКОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

О. М. ПЕТРОВА, Н. Ю. КОНОНОВИЧ, М. О. МАРТИНЮК,

Відокремлений Структурний Підрозділ «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і природокористування України»

(м. Рівне, Україна)

E-mail: po04081964@mail.com

У сучасних умовах прояву процесів глобалізації туристично-рекреаційна діяльність стає одним з важливих напрямків розвитку економіки. У той же час, рекреація і туризм є високоприбутковими галузями світової економіки, а для окремих країн і регіонів – імпульсом сталого економічного зростання. У багатьох країнах світу туризм визначено напрямком розвитку національної економіки: туристично-рекреаційна діяльність є основним джерелом доходів. Туризм і рекреація роблять значний вплив на такі ключові сектори національного господарства, як транспорт і зв'язок, торгівля, харчування та побутове обслуговування, будівництві, сільське господарство, виробництво, культура і спорт та ін. В умовах економічної кризи одним із чинників стимулювання економіки може стати туризм і рекреація, основою розвитку якого є природні рекреаційно-туристичні ресурси і вимоги. Туристично-рекреаційна діяльність зацікавлена в постійному збереженні і поліпшенні навколишнього середовища – найважливішої її складової частини.

Наявність земельних ресурсів є першою умовою розміщення продуктивних сил на території регіону. Кількість, якість і поєднання земельних ресурсів визначають земельно-ресурсний потенціал території, який є важливим фактором розміщення населення, виробництва і господарської діяльності. Земельно-ресурсний потенціал рекреаційної території впливає на її ринкову спеціалізацію і місце в територіальному розподілі праці.

Україна володіє значним природно-ресурсним потенціалом – земельним, водним, лісовим та мінерально-сировинних.

На сучасному етапі розвитку ринкової економіки пріоритетності набуває побудова сучасних земельних відносин і пошук відповідних інституціональних засобів щодо їх підтримки. У такому ключі слід

звернути увагу на капіталізацію земель, де земельно-ресурсний потенціал необхідно розглядати як вартість, що приносить додаткову вартість. При цьому важливого значення набуває управління цією силою, і зокрема процесом відтворення вартості.

Процес капіталізації в сучасних ринкових умовах призводить до його найбільшої концентрації на тих територіях, де створені найбільш вигідні умови для його розширеного відтворення. Об'єктом капіталізації земель рекреаційних територій є нерухоме майно, зокрема, земельна ділянка або територія, де знаходиться у власності територіальної громади, юридичних і фізичних осіб.

Дослідження земельно-ресурсного потенціалу країни свідчить про значні можливості в кожному регіоні України розвивати туристично-рекреаційну діяльність, незважаючи на те, що територія України різноманітна в забезпеченні рекреаційним потенціалом. Однак, з метою розвитку рекреаційного землекористування, залучення рекреантів в регіони необхідно максимально використовувати наявні там природно рекреаційні ресурси землекористування та природи. Для ефективної оцінки рекреаційного потенціалу та формування гармонічного розвитку економіки та екології необхідно здійснювати зонування землекористування за підтипами рекреаційного землекористування і розвивати відповідну інфраструктуру.

Мета управління землекористуванням рекреаційних територій може бути формально визначено як максимізація надходжень до бюджет коштів за користування земельними ділянками, зниження забруднення або підвищення стійкості середовища, підвищення якості життя місцевого населення і створення умов для розвитку туристично-рекреаційної діяльності.

Подальше функціонування земельно-ресурсного потенціалу рекреаційних територій необхідно перегляду з позицій концепції сталого розвитку і передбачає активну взаємодію соціальних, економічних і екологічних аспектів. Практична реалізація концепції сталого розвитку пов'язана з раціональним рекреаційним природокористуванням. Проведені дослідження показали, що ключовими орієнтирами вдосконалення використання земельно-ресурсного потенціалу рекреаційних територій є підвищення капіталізації земель, визначення шляхів підвищення інвестиційної привабливості земельно-ресурсного потенціалу.